

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς για την Ανάληψη του Κυρίου

/ [Γνώμες](#)

Με βάση το Πάσχα, η Ανάληψη του Κυρίου εορτάζει 39 ημέρες μετά το Άγιο Πάσχα.

«Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, οἱ ουρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναιδίων.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας. ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον».

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τὴν λαμπροφόρο Ανάστασή Του ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δὲν εγκατέλειψε ἀμέσως τὸν κόσμον, ἀλλὰ συνέχισε γιὰ σαράντα ἡμέρες νὰ ἐμφανίζεται στοὺς μαθητὲς Του (Πραξ.1,3). Αὐτές οἱ μετاناστάσιμες ἐμφανίσεις Του πρὸς αὐτοὺς εἶχαν πολὺ μεγάλη σημασία. Ἐπρεπε οἱ πρῶην

δύσπιστοι και φοβισμένοι μαθητές να βιώσουν το γεγονός της Αναστάσεως του Διδασκάλου τους και να αποβάλλουν κάθε δισταγμό και ψήγμα απιστίας για Εκείνον.

Την τεσσαρακοστή λοιπόν ημέρα, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Λουκά, ο Κύριος τους μαθητές του «εξήγαγε έξω έως τη Βηθανία», στο όρος των Έλαιών όπου συνήθως προσήυχετο. «Και αφού σήκωσε τα χέρια του, τους ευλόγησε». (Λουκά 24,50) και «ευλογώντας τους, εχωρίσθηκε απ' αυτούς και εφέρετο προς τα πάνω, στον ουρανό» μέχρι που τον έχασαν από τα μάτια τους. Και μετά αφού Τον προσκύνησαν επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ με χαρά μεγάλη και έμεναν συνεχώς στο ναό υμνολογώντας και δοξολογώντας το Θεό.

Περί της Αναληψέως του Χριστού Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά

«Βλέπετε αυτή τη κοινή για μας εορτή και ευφροσύνη, την οποία ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός εχάρισε με την ανάσταση και ανάληψή του στους πιστούς; Επήγασε από θλίψη.

Βλέπετε αυτή τη ζωή, μάλλον δε την αθανασία; Επιφάνηκε σε μας από θάνατο.

Βλέπετε το ουράνιο ύψος, στο οποίο ανέβηκε κατά την ανύψωσή του ο Κύριος και την υπερδεδοξασμένη δόξα που δοξάσθηκε κατά σάρκα; Το πέτυχε με τη ταπείνωση και την αδοξία. Όπως λέγει ο απόστολος γι' αυτόν, «εταπείνωσε τον εαυτό του γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, και μάλιστα σταυρικού θανάτου, γι' αυτό κι' ο Θεός τον υπερύψωσε και του χάρισε όνομα ανώτερο από κάθε όνομα, ώστε στο όνομα του Ιησού να καμφθεί κάθε γόνατο επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων και να διακηρύξει κάθε γλώσσα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος σε δόξα Θεού Πατρός».(Φιλιπ. 2: 8-11).

Εάν λοιπόν ο Θεός υπερύψωσε το Χριστό του για το λόγο ότι ταπεινώθηκε, ότι ατιμάσθηκε, ότι πειράσθηκε, ότι υπέμεινε επονείδιστο σταυρό και θάνατο για χάρη μας, πως θα σώσει και θα δοξάσει και θα ανυψώσει εμάς, αν δεν επιλέξωμε τη ταπείνωση, αν δεν δείξουμε τη προς τους ομοφύλους αγάπη, αν δεν ανακτήσωμε τις ψυχές μας δια της υπομονής των πειρασμών, αν δεν ακολουθούμε δια της στενής πύλης και οδού, που οδηγεί στην αιώνια ζωή, τον σωτηρίως καθοδηγήσαντα σ' αυτήν; «διότι, και ο Χριστός έπαθε για μας, αφήνοντάς μας υπογραμμό (παράδειγμα), για να παρακολουθήσουμε τα ίχνη του». (Α' Πέτρ. 2:21).

Η ενυπόστατος Σοφία του υψίστου Πατρός, ο προαιώνιος Λόγος, που από φιλανθρωπία ενώθηκε μ' εμάς και μας συναναστράφηκε, ανέδειξε τώρα εμπράκτως μια εορτή πολύ ανώτερη και από αυτή την υπεροχή. Γιατί τώρα γιορτάζουμε τη διάβαση, της σ' αυτόν ευρισκομένης φύσεώς μας, όχι από τα υπόγεια προς την

επιφάνεια της γης, αλλά από τη γη προς τον ουρανό του ουρανού και προς τον πέρα από αυτόν θρόνο του δεσπότη των πάντων.

Σήμερα ο Κύριος όχι μόνο στάθηκε, όπως μετά την ανάσταση, στο μέσο των μαθητών του, αλλά και αποχωρίστηκε από αυτούς και, ενώ τον έβλεπαν, αναλήφθηκε στον ουρανό και εισήλθε στ' αληθινά άγια των αγίων «και εκάθησε στα δεξιά του Πατρός πάνω από κάθε αρχή και εξουσία και από κάθε όνομα και αξίωμα, που γνωρίζεται και ονομάζεται είτε στον παρόντα είτε στον μέλλοντα αιώνα».(Εφ. 1:20)

Γιατί λοιπόν στάθηκε στο μέσο τους κι' έπειτα τους συνόδευσε; «Τους εξήγαγε, λέγει, έξω έως τη Βηθανία», αλλά «και αφού σήκωσε τα χέρια του, τους ευλόγησε». (Λουκά 24:50). Το έκαμε για να επιδείξει τον εαυτό του ολόκληρο σώο και αβλαβή, για να παρουσιάσει τα πόδια υγιή και βαδίζοντα σταθερά, αυτά που υπέστησαν τα τρυπήματα των καρφιών, τα ομοίως επί του σταυρού καρφωμένα χέρια, την ίδια τη λογχισμένη πλευρά, αν έφεραν πάνω τους, τους τύπους των πληγών, προς διαπίστωση του σωτηριώδους πάθους.

Εγώ δε νομίζω ότι δια του «στάθηκε στο μέσο των μαθητών» δεικνύεται και το ότι αυτοί στηρίχθηκαν στη πίστη προς αυτόν, με αυτή τη φανέρωση και ευλογία του. Γιατί δεν στάθηκε μόνο στο μέσο όλων αυτών, αλλά και στο μέσο της καρδιάς του καθενός, γιατί από εκείνη την ώρα οι απόστολοι του Κυρίου έγιναν σταθεροί και αμετακίνητοι.

Στάθηκε λοιπόν στο μέσο τους και τους λέγει, «ειρήνη σε σας», τούτη τη γλυκιά και σημαντική και συνηθισμένη του προσφώνηση. Την διπλή ειρήνη, προς το Θεό που είναι γέννημα της ευσέβειας και αυτή που έχουμε οι άνθρωποι μεταξύ μας. Και καθώς τους είδε φοβισμένους και ταραγμένους από την ανέλπιστη και παράδοξη θέα, γιατί νόμισαν ότι βλέπουν πνεύμα – φάντασμα, αυτός τους ανέφερε πάλι τους διαλογισμούς της καρδιάς των, και αφού έδειξε ότι είναι αυτός ο ίδιος, πρότεινε τη διαβεβαίωση δια της εξετάσεως και ψηλαφήσεως. Ζήτησε φαγώσιμο, όχι γιατί είχε ανάγκη τροφής, αλλά για επιβεβαίωση της αναστάσεώς του.

Έφαγε δε μέρος ψητού ψαριού και μέλι από κηρύθρα, που είναι και αυτά σύμβολα του μυστηρίου του. Δηλαδή ο Λόγος του Θεού ένωσε στον εαυτό του καθ' υπόσταση τη φύση μας, που σαν ιχθύς κολυμπούσε στην υγρότητα του ηδονικού και εμπαθούς βίου, και την καθάρισε με το απρόσιτο πυρ της Θεότητός του. Με κηρύθρα δε μελισσιού μοιάζει η φύση μας γιατί κατέχει το λογικό θησαυρό τοποθετημένο στο σώμα σαν μέλι στη κηρύθρα. Τρώγει από αυτά ευχαρίστως γιατί καθιστά φαγητό του τη σωτηρία του καθενός από τους μετέχοντας της φύσεως. Δεν τρώει ολόκληρο, αλλά μέρος «από κηρύθρα μέλι» επειδή δεν

πίστευσαν όλοι και δεν το παίρνει μόνος του, αλλά προσφέρεται από τους μαθητές, γιατί του φέρνουν μόνο τους πιστεύοντες σ' αυτόν, χωρίζοντάς τους από τους απίστους.

Κατόπιν τους υπενθύμισε τους λόγους του πριν το πάθος, που όλοι πραγματοποιήθηκαν. Τους υποσχέθηκε να τους στείλει το άγιο Πνεύμα, τους είπε να καθίσουν στην Ιερουσαλήμ μέχρι να λάβουν δύναμη από ψηλά. Μετά τη συζήτηση ο Κύριος τους έβγαλε από το σπίτι και τους οδήγησε έως τη Βηθανία και αφού τους ευλόγησε, όπως αναφέραμε, αποχωρίσθηκε από αυτούς και ανυψώθηκε προς τον ουρανό, χρησιμοποιώντας νεφέλη σαν όχημα και ανήλθε ενδόξως στους ουρανούς, στα δεξιά της μεγαλοσύνης του Πατρός, καθιστώντας ομόθρονο το φύραμά μας.

Καθώς οι Απόστολοι δεν σταματούσαν να κοιτάζουν τον ουρανό, με τη φροντίδα των αγγέλων πληροφορούνται ότι έτσι θα έλθει πάλι από τον ουρανό και «θα τον ιδούν όλες οι φυλές της γης, να έρχεται πάνω στις νεφέλες του ουρανού». (Ματθ. 24: 30). Τότε οι μαθητές αφού προσκύνησαν από το Όρος των Ελαιών, από όπου αναλήφθηκε ο Κύριος, επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ χαρούμενοι, αινώντας και ευλογώντας το Θεό και αναμένοντες την επιδημία του θείου Πνεύματος.

Όπως λοιπόν εκείνος έζησε και απεβίωσε, αναστήθηκε και αναλήφθηκε, έτσι κι' εμείς ζούμε και πεθαίνουμε και θα αναστηθούμε όλοι. Την ανάληψη όμως δεν θα πετύχουμε όλοι, αλλά μόνο εκείνοι για τους οποίους ζωή είναι ο Χριστός και ο θάνατος είναι κέρδος, όσοι προ του θανάτου σταύρωσαν την αμαρτία δια της μετανοίας, μόνο αυτοί θα αναληφθούν μετά την κοινή ανάσταση σε νεφέλες προς συνάντηση του Κυρίου στον αέρα. (Α' Θεσ. 4:17).

Ας έρθουμε στο υπερώο μας, στο νου μας προσευχόμενοι, ας καθαρίσουμε τους εαυτούς μας για να πετύχουμε την επιδημία του Παρακλήτου και να προσκυνήσουμε Πατέρα και Υιό και άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Γένοιτο».